

Het samenspel tussen schilderkunst, fotografie en tatoeëren

Natascha Sastra komt eigenlijk niet graag in de media – “het gaat om mijn werk, niet om mij”. De kunstenares uit Buchten geniet van het kleine en intieme waar mensen gefascineerd door raken. In haar mediterrane bloeiende tuin spreken we over het charisma van personen, het grootste compliment op de academie en de samenwerking met haar man Martin.

TEKST: CHRIS GIJZEN / FOTO'S: RAOUL LIMPENS

“**H**ier schilder ik als ik buiten bezig ben”, vertelt Sastra als we richting de tuin haar atelier uitlopen. Uitzicht op de weelderige tuin, in de hoek waar het canvas net past. Haar atelier ligt aan huis, evenals Natascha's tattooostudio en Martins packaging-designkantoor. Op de werkplek bevinden zich nog maar een paar portretten, de meeste hangen bij mensen aan de muur en enkele zijn nog niet op het witte doek.

“HET GAAT MIJ EROM OM DE WARMTE EN EMOTIES UIT IEMAND TE HALEN”

“Monumentaal”, omschrijft Natascha haar stijl. Al is het door de beweging van een hand vast te leggen. “Ik denk dat ‘integer’ er ook wel in zit, maar ik vind het moeilijk om zelf te omschrijven. Daar heb ik iemand voor nodig.” Natascha’s man Martin schuift aan. “Het charisma van het persoon, hoe diegene op dat moment in het leven staat, proberen te vangen in het gezicht”, vult hij aan. Natascha vervolgt: “Het gezicht hoeft absoluut niet het mooiste te zijn. Geen Brad Pitt of Angelina Jolie. Het gaat mij erom om de warmte en emoties uit iemand te halen: zijn ze op dat moment verdrietig of zitten ze lekker in hun vel”.

KENMERKENDE STIJL

Een directe, kenmerkende stijl in de schilderijen is er volgens Natascha en Martin niet. Natascha: “Terwijl ik het ene portret schilder, ben ik weer met de volgende bezig. Dan vind ik het jammer om in series te werken, ik werk het liefste zo divers mogelijk. Ik zie zelf aan het handschrift welke schilderijen ik heb gemaakt. Martin ziet dat ook, maar hij denkt dan weer grafisch: het is mooi als je in één ruimte drie of vier werken op expositie in serie hebt hangen. Ik kan heel geduldig zijn met schilderen, maar ik ben daar dan toch te ongeduldig voor.”

Toevallig kwam het lot onlangs zo samen dat Martins idee geschiedde. Twee bevriende ondernemers uit Roermond, die ze via het tatoeëren leerden kennen, kwamen terug op de belofte van Natascha om haar werk in hun meubelzaak te exposeren tijdens de Cultuurdagen. “Het is me toen daadwerkelijk gelukt om alle schilderijen bij elkaar te krijgen. Het was maar kleinschalig, maar ontzettend aangrijpend om ze allemaal naast elkaar te zien. Dan komt jaren werk bij elkaar en hebben de schilderijen ook verband. Het zijn dan wel losse stukken, maar dan zie je pas dat het van één persoon afkomt.”

ALLES OPNIEUW

De Buchtense volgde het kunstenaarschap in eerste instantie aan de kunstacademie in Maastricht. Echter, naar waarheid tekenen en figuratief schilderen was in die periode niet in de mode. Bijna tot wanhoop, want daar ligt de interesse van Natascha: “Of ja, wanhopig is een groot woord, maar ik wist dat dit is wat ik wilde en waar ik mij in wilde ontwikkelen.” Uiteindelijk komt ze terecht op de academie in Maasmechelen waar ze les krijgt van twee generaties leraren.

“Daar heb ik echt geluk mee gehad”, concludeert de kunstenaar. “De oude generatie die ging afzwaaien stond met een aanwijsstok achter je om te laten zien hoe en waar verdwijnpunten, richting van lijnen en afmetingen waren. Ik heb vier of vijf jaar lang hetzelfde model getekend. Steeds was een lijn niet goed of moest alles opnieuw. Ik kende die vrouw qua belichaming beter dan mijn eigen lichaam. Die klassieke methode werkte feilloos.”

De nieuwe generatie echter, liet Sastra weer op een andere manier kijken. “Die generatie leerde je kijken in vlakken, schaduwen en composities. Zij lieten je op een andere manier zwoegen. Ik had een leraar die zo streng kon zijn: om van hem een complimentje te krijgen was onmogelijk. Onlangs heb ik hem mogen tatoeëren, dat is het allergrootste compliment dat ik gekregen heb. Als ik op de academie had geweten dat hij ooit tattoos bij mij zou komen halen, had ik een stuk minder gezweet.”

NOVENTITY

Martin, haar man, zit in de grafische vormgeving, gericht op packaging design. Samen vormen ze Noventity: het samenspel tussen schilderkunst, fotografie en tatoeëren, het samenspel tussen de gezamenlijke passie voor beelden. In die samenwerking zit Martin op de millimeter, waar Natascha vaak een stuk vrijer is. Grafische stukken van het tatoeëren neemt Martin voor zijn rekening, alle organische stukken zijn voor Natascha. Evenzo in schilderijen.

Soms kan dat goede spanning opleveren. Natascha: “Het komt wel eens voor dat ik de hele ochtend gewerkt heb aan een vierkant. Dan komt Martin binnen en ziet hij direct dat het verkeerd staat. Dan word ik hartstikke gek, kom dan eerder binnen!”. Martin vult lachend aan: “Dat maken we wel eens mee ja. Laatst hadden we een portret van iemand waar het er op de foto's goed uitzag. Na het inkaderen van het gezicht op het doek zie je dat we niet allemaal symmetrisch zijn. We zagen dat de neus centimeters uit het centrum stond. Dat is voor mij not done.” Natascha: “Maar voor mij klopt het in één oogopslag: dat is die persoon!”.

Ze vervolgt: “Dat maakt een portret juist zo spannend. Mensen lopen er langs en lijken heel gefascineerd. De meeste mensen weten niet dat ze in hun eigen hersenen alles symmetrisch aan het trekken zijn. Het proces in de hersenen zorgt ervoor dat ze zo gefascineerd zijn. Dat vind ik prachtig”.

SAMENSPEL

In het portret ‘Girl with her pearl’ heeft het koppel hun eigen expertises prachtig toe kunnen passen door de polygonen op het doek. Martin: “Die vorm is hartstikke symmetrisch. Hieke past daar perfect symmetrisch tussen. Dan komen onze twee werelden echt bij elkaar. Eén oor iets hoger dan het andere, maar voor de rest is het perfect afgemeten. Dat krijg je bij ons niet voor elkaar, we hebben altijd wel een wenkbrauw of iets dergelijks hoger. Bij Hieke, het meisje op het schilderij, is dat perfect. We hebben er met zijn tweeën ook heel lang aan gewerkt om dat portret op die manier in beeld te krijgen.”

Martin sluit af: “Jazeker, alleen moet je mij geen kwast geven, dat wordt helemaal niets. Ik kan goed tekenen, maar schilderen is niets voor mij. Ik vind het knap”. ■

“ALS IK OP DE
ACADEMIE
HAD GEWETEN
DAT HIJ OOIT
TATTOOS
BIJ MIJ ZOU
KOMEN
HALEN, HAD
IK EEN STUK
MINDER
GEZWEET”

